

PHT: Phạm Phúc

CHỜ GIÁC NGỦ MUỘN

Nhìn ra ngõ, con đường vắng mưa vẫn rơi lất phất, gió thổi nhẹ mang theo hơi lạnh của những ngày chớm đông. Rít hơi thuốc dài thờ ra khoan khoái, nhìn khói thuốc lan tỏa trên không bông chạnh lòng nhớ những ngày xưa, thuở còn cắp sách đến trường, tuổi thơ thật đẹp, đầy những ước mơ. Tôi bồi hồi xúc động khi nghĩ về quá khứ kỷ niệm, trường xưa, thầy cô, bạn bè, tình yêu đôi lứa trên Phố núi.

Pleiku với Biển Hồ lai láng, một Biệt Điện êm đềm trong tĩnh lặng vắng vắng tiếng thông reo vi vu, xa xa lẳng đặng măng sương mù của buổi ban mai và màu vàng rực rỡ của dã quỳ tháng mười. Pleiku nghe thật đơn điệu khô khan, nhưng khi nghĩ đến Pleiku mới thấy bao la rộng lớn xiết bao kỷ niệm thân thương nồng ấm tình người, tôi luôn hoài niệm về pleiku năm nào, ở nơi đó với tôi vẫn còn in đậm những yêu thương triệu mến, đến mãi bây giờ tôi luôn khắc khoải nuối tiếc một thời đã trôi qua, một thời mà học sinh thế hệ chúng tôi không thể nào quên, trên đường Trịnh Minh Thế những chiếc áo dài trắng tung bay khi tan học về, những chiếc xe nhà binh nối đuôi nhau trên đường Lê Lợi nối dài, những cơn mưa kéo dài lầy lội bùn đỏ nhào nhệt làm vướng những bước chân son, con dốc dài Hoàng Diệu hay bùng binh Diệp kính ồn ào náo nhiệt khi chợ trời hoạt động lúc chiều về và những chiếc xà rồng ngộ nghĩnh đầy màu sắc của các cô gái dân tộc Tây nguyên với điệu thuốc to khói phì trên miệng.

Pleiku ơi! Tôi thẳng thốt kêu lên làm sao tìm lại những ngày xa xưa ấy, nó đã trôi qua theo thời gian, nó mờ dần theo năm tháng, còn đâu nữa những kỷ niệm yêu thương, nồng ấm một thời, tôi như người mộng du đưa tay nắm chặt những gì đã có nhưng đành vô vọng nó là hư ảo, là dĩ vãng trước mặt là khoảng không vắng lạnh, bóng đen bao trùm dưới ngọn đèn đường vàng vọt. Trở về với thực tại, nhìn lại mình nay đã già nua như cành cây khô bóng đã ngã về chiều, còn đâu những ngày mơ mộng, những ước

vọng tuổi thơ, còn đâu nữa tình thân, bạn bè những con đường, bóng cây, bụi cỏ ướt đẫm sương mai. Ôi! những ngày dài còn lại trong nỗi nhớ mênh mang những khuôn mặt thân quen, những tình cảm thắm thiết, đời người rồi phải đến một lúc nào đó, đối diện với sự thật khi ta không còn gì để níu kéo, để giữ nó, đành gạt nước mắt chia ly, đành quay đi chối bỏ quá khứ thật khủng khiếp, làm sao đây, kiếp người với đắng cay ngọt bùi, giận hờn trách móc, thương nhớ, nhớ thương và trầm luân bể khổ.

Rít một hơi thuốc dài để nghe lòng mình chùn sâu đến vô tận, điều thuốc cuối cùng đã hết, cơn mưa cũng đã dứt, chỉ còn lại đêm đen hun hút, huyền ảo, tiếng muỗi vo ve bên tai báo hiệu rằng tôi đang thức để chờ một giấc ngủ muộn.

Phạm Phúc -10/2014